

MANTANA 3

Občasník pro individua a individuality
Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 12, číslo 3

Březen 2009

ÚVODNÍK

Mantáci

Nedávno jsem viděl film o novináři, který získal známou Pulitzerovu cenu za žurnalistiku. Děj byl nosný, samozřejmě akční, souboj dobra a zla gradoval do nezbytného happy endu. A (jak jinak) hlavní hrdina byl opravdový profík.

V roce 2006, po parádním sportovním výkonu Feryho Koláře, který jako čtvrtý český horolezec se Zuzkou Hofmanovou zdolal vrchol Manaslu (8 163 m.n.m), mě poprvé napadlo, že by se do Mantany mohly dělat rozhovory s členy Horoklubu. Kandidátů, kteří by nám měli co říct, bylo dost. Popravdě musím říct, že mi nadšení pro novinářskou práci moc dlouho nevydrželo. Sehnat si diktafon, byla záležitost pár dní, ale zároveň (jako v životě vždy) se ukázalo, že diktafon není pro „novinařinu“ to nejdůležitější. Že je mnohem víc potřeba najít mezi prací a lezením dost času na přípravu, sehnat si spoustu informací aby kladené otázky měly hlavu a patu, řídit rozhovor tak, aby byl zajímavý, dělat korektury a pak teprve psát.

Když jsem v Mantaně četl první Portrét od Blahouše Kluce, hned jsem si vzpomněl na své někdejší nadšení a na to, že i ta „malá žurnalistika“ něco stojí. Něco, co jsem já nebyl ochotný dát – protože když hledáte čas mezi prací a lezením, je celkem jasné, odkud ten čas ukrojíte. V Mantaně, kterou právě začínáte číst, se opět Blahouš blýskl obsáhlým článkem o Lence a Petrovi Chvojkových.

Film, který jsem zmínil na začátku článku, mně připomněl náš klubový časopis, Mantana zase, že jsem chtěl poděkovat všem, kteří se na ní podílejí a jsem rád, že se mezi námi našel profík Blahouš Smrtihlav PULITZER Kluc.

Broněk

Ruderhofspitze 3 474 m Nordflanke 200m/45°

9.-10.5.2008

Leoš Dvořáček

Tentokrát vyrážíme s Ludvou sami dva. V této oblasti jsme naposledy operovali téměř před rokem. Tehdy jsme při sestupu z Östliche Seespitze uviděli nádhernou severní stěnu Ruderhofspitze a okamžitě jsme věděli, že se sem ještě vrátíme. Čas dozrál a tak využíváme květnové svátky a pádíme směr Stubaiské Alpy. Po nonstop noční jízdě se nacházíme ve vysněném údolí. Jaké je však naše překvapení, když oproti plánovanému místu startu zastavujeme podstatně níže v Tallu. Důvodem je, jak se později dovídáme, pozůstatek obrovské laviny, který přehradil celou cestu.

Nu což, procházka bude holt o něco delší. Přebalit, posnídat, lyže na batoh a už šlapeme rozkvetlým jarním údolím vzhůru k našemu vysněnému kopci. Asi po hodině kroucení horských serpentín překonáváme mega torzo jarní laviny a dále nabíráme výšku. Za zhruba další hodinku jsme na konci asfaltky a tj. na místě obvyklého startu túry. No alespoň už jsme dostatečně zahřátí. Lesními kozími stezkami nastoupáme během cirká dvou hodin k již vysněženému horskému údolí. Nasazujeme lyže a pohyb vzhůru je od této chvíle o něco zábavnější. Na desátou si dopřáváme svačinku ve winterraumu horské boudy Franz Senn Hütte ve výšce 2 149 m. Následuje asi hodinová siesta v horizontální poloze na místních palandách. Tomu říkám alpinismus!! ☺. Po příjemném odpočinku dále vzhůru. Celé odpoledne šlapeme nekonečným údolím. Pamatuji si toto údolíčko z našeho předchozího výstupu a následného sestupu jako dlouhé, ale až tolik?!? Hodláme se zabydlet až v jeho třetím patře, abychom to měli zítra jen kousek. To pro nás znamená pochod smrti až do večera. S přicházející tmou i my přicházíme do třetího stocku a vybíráme místo pro camp. Ve dvoumístné Salewě je příjemně a tak brzy uchrupáváme spánkem spravedlivých. Budík! Jsou tři hodiny a před sebou máme dlouhý den.

Obléknout, něco lehce posnídat a s jasnící se nocí už křupeme přes ledovec. Je to skoro po rovině a tak se jde dobře. Zatím nám vůbec nevádí, že jsme si s sebou nevezli lyže. Za necelou hodinku jsme pod sedlem v hřebenu. Tady musíme trochu zabrat do kopce, ale asi po 200 m se nám ze sedla otevírá úžasný pohled na vedlejší údolí. Nás samozřejmě nejvíce zajímá naše stěna, ale i okolní kopce a hřebeny jsou v ranním slunci překrásné. Hlavně za zády ční Schrankogell je monumentální. Je teprve šest hodin a já ještě věřím, že i jeho vrchol dnes stihneme. Vyrážíme co nejkratší cestou pod stěnu Ruderhofspitze. Tady se už místy boříme po kolena do sněhu. Začínám opět doceňovat výhody pohybu na prkýnkách. Mastím nahoru, co mi moje svaly a plíce umožňují. Vidina dvou vrcholů v tomto dni je ještě silná. V půl osmé se plácáme po ramenou s Ludvou na vrcholu. Je tu docela rušno, všude plno skialpinistů už takhle brzy ráno. Někteří sjíždějí už přímo z vrcholu na fošnách. Tak tady mi zatím lyže ještě nechybějí. Vrcholový hřeben jsme si vychutnali i po svých. Zato dole na ledovci. Jako z bitvy. Naše krok – sun – krok v rozbředlé kaši v kombinaci s prázdnými láhvemi a rozpáleným sluncem nad hlavou je jasným příznakem hroutících se plánů. Budeme rádi, když bez újmy doklopýtáme do campu a Schrankogell je pro dnešek passe, řekl bych. A taky že jo. Po krátkém odpočinku ve stínu stanu a rychlé poradě, balíme a sjíždíme do údolí. Schrankogell na nás ještě počká!

Horám Zdar! LeToš.

Po sérii telefonátů se mi nakonec daří nalézt parťáka na sobotu, Vencu. Večer se ještě stavujeme u Jiřího půjčit si nějaký ten matroš. Naším cílem je ledopád Vrkoč, který se nachází nedaleko Ústí nad Labem, kousek před Vaňovem. Auto se dá odstavit hned za podjezdem železniční tratě u velké skály. Odtud pak jdeme asi 500 metrů po zelené turistické značce. Přístup nám trvá trochu déle, jelikož celá cesta je pokryta náledím. Asi 100 metrů od cíle spatřujeme dnešní cíl. Ledopád je vysoký asi 15 metrů a široký 5 metrů, vpravo se nachází druhé úzké rameno.

Dělám pár fotek ledíku a už se strojíme do matroše, pár smyček a hromadu rusáků. Jako první lezeme cestu v levé části, většinou položený a místy kolmý led. Pro jistotu dávám první vrtuli hned ze země, kdyby mi to náhodou ustřelilo. Postupně stoupám několik metrů, a když dobře

stojím, vrtám další. Trochu nadávám, ale v duchu jsem za ně rád. Postupně přelézám svůj první led na prvním. Huráá, stojím nahoře a kochám se pohledem na protější hrad Střekov. Nahoře je ve velkém balvanu navrtaný nýt, super, cvakám HMSku a nechávám se spustit. Vyměňujeme zbraně a Venca už uhání nahoru, vyvrtat šrouby není problém a za chvíli už ho taky spouštím.

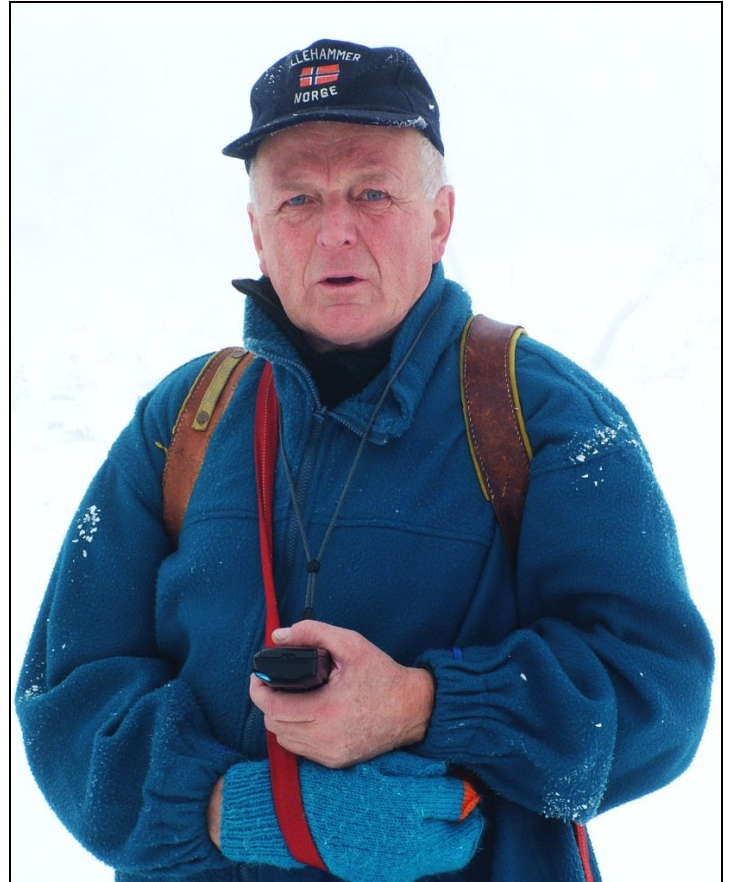

Jako další výstupovou variantu volíme vlevo, kde je led téměř celou dobu kolmý. Protože teď už lezem s horním jištěním, můžeme valit nahoru bez zdržování a za chvíli máme přeleženo. Dole si dáváme svačinku a čaj a přemýšlíme co teď. Volíme střední variantu, místy mírně převislé lezení okolo dvou děr. Tady už to je docela makačka a okolo děr není moc místa na nohy. Naposled Venca leze ještě jednou v pravé části a já zkouším úzké rameno vpravo. Chvilími je docela zázrak se poskládat a za chvíli dolézám nahoru. Teď už jenom slanit, stáhnout lano a zabalit věci. Co šlo, jsme přelezli a spokojeni jdeme zpět k autu.

Nezbývá mi nic jiného, než všem doporučit.

Honza U.

Lenka a Petr Chvojkovi

Rozhovor probíhal dne 15.12.2008 v bytě jmenovaných, plném vánoční atmosféry. S otevřenou pusou jsem naslouchal bohatému vyprávění, které mi dovolilo nahlédnout do historie horolezení, pobavilo mě, rozesmálo a občas donutilo zamáčknout slzu.

- **Čestní členové Horoklubu Chomutov**
- **Žijí spolu v Chomutově**
- **Lenka narozena v roce 1937, Petr narozen v roce 1936**
- **Lenka vyučovala na státním gymnáziu v Chomutově, Petr pracoval jako stavební inženýr**

Jaké byly vaše začátky a kdy jste se potkali?

Petr: Dřív se dělalo všechno, co bylo ve škole. Hokej, fotbal atd. Na půdě jsem našel starý lano po strýci. Později jsme si různě opatřili kladivo, 2-3 skoby, hasičský karabiny z ocele. Tehdy opravdu nebylo žádný vybavení. S tímto vybavením jsme lezli třeba 30-ti metrové cesty, ale obtížnost nebyla samozřejmě tak náročná. Většinou jsme lezli čtyřky, pětky a občas i šestky (podle Welzenbacha). Mí spolulezci byli kamarádi z

gymplu Luboš Ondráčků, Jarda Louchů a ještě dva kamarádi. Začátky byly často o život. Zajímavý je, že už tenkrát jsme našli dvě skoby na Bořni. Ve skobový díře mezi Přepadlým pilířem a Jízním amfiteátrům a druhá byla na Kazatelně. Tenkrát jsme se snažili zachovat skálu tak, jak jsme k ní přišli, proto tak málo skob. Od roku 1952 jsem byl v horolezeckém oddíle v Bílině, to mi bylo asi 16 let. S Lenkou jsme začali lézt odděleně.

Lenka: Já začala později, v roce 1956, to mi bylo 19 let. Měla jsem ráda fyzickou námahu a hlavně se mi líbilo to, že se lezení dalo provozovat v přírodě, ke které jsem měla vztah. Kamarádila jsem se s Alenkou, se kterou jsem hrála volejbal v Novém Městě v Krušných horách. A společně jsme potkali Vildu Kubinců, který nás pozval na Bořeň. Já jsem byla z lezení nadšená, Vilda si nakonec vzal Alenku. Vildu vídáme dodnes. S Petrem jsme se znali z lyží a pak jsme se v roce 1959 potkali náhodně na Bořni.

P: Další setkání s Lenkou byla zajímavá, často nám klukům vozila do Tisé pekáč buchet. Ale na mě nikdy nic nezbylo :)

L: Náš vztah v podstatě začal později v Tisé a to nejdřív ze společného přátelství. Původně jsem na písku lezla s pískařema Frantou Kodešem, Slávkem Stehlíkem a Wolfgangem Vokřínkem.

Jaký byl tehdy přístup k horolezení?

P: Já jsem byl z Mostu, tak jsem vstoupil do horolezeckého oddílu v Bílině. Po dvou letech, v roce 1954, jsem se stal jeho vedoucím. Lenka byla členem Teplického horolezeckého oddílu. Navštěvovali jsme Tisou, Bořeň a pak i od roku 1957 Vysoké Tatry. Existovaly skupiny, které se zaměřovaly na jednu oblast, ale v jiných oblastech se už tolik nechytaly.

L: Člověk začínal na lehčích cestách, pomalu se posouval k hezčím, těžším a delším cestám. Určitě to bylo míň zaměřené na sportovní výkon než dnes. Tehdy se tolik nelezlo, protože se dělalo i v sobotu. Byli jsme rádi za neděli, ve všední dny se v podstatě nelezlo.

P: V celé republice lezlo orientačně tak 2000 lidí. V neděli se nás v Tisé sešlo max. 10 lezců. V létě se lezlo a v zimě jsme trénovali fyzickou na lyžích. Od roku 1957 jsme jezdili na týdenní soustředění do hor, zpravidla do Tater.

L: Bylo krásné, jak jsme si při setkání s jinými lezci podali ruce a zeptali se vzájemně, jak se kdo měl a co dělal. Například Stehlík, Bruch, Vokřínek a Kodeš se snažili dělat těžší cesty a ostatní se vezli. Nebylo moc zvykem, aby holka lezla na prvním, takže když jsem lezla s klukama, tak většinou na druhém.

P: Na druhém jsem nikdy nelezl. Ono spadnout do lana nebylo nic příjemného ani na druhém. Prostě spadnout do lana se považovalo za ostudu. Až v roce 1964 jsem od Poláků vysomroval tlustý lano. Já jsem spadl jen dvakrát v životě.

L: Narozdíl ode dneška, kdy není problém, jestli spadneš 3x, 5x nebo 10x, tak například Franta Kutta lezl postupně jedničky, pak dvojky a trojky. A až třetí rok mu vedoucí povídá „A nyní můžeš jít vzhůru“. Já jsem snad nikdy nespada.

Můžete přiblížit vaše vybavení, např. jaké jste používali boty a měli jste tendence vyvíjet nebo vylepšovat používaný materiál?

L: Používali jsme tenisky a hlavně vibramy. Na písku se lezlo většinou v kečkách nebo v kopačkách s uřezanými špunty a nebo v bačkorách, ale musely být menší.

P: Podle příruček jsme se snažili také vylepšovat skoby, ale pak šel vývoj rychle kupředu.

Učili jste se metodiku v klubu?

P: Učili jsme se jištění, jak se správně zatluče skoba, založí smyčka a karabina, slaňování na Dülfera.

L: Petr mi často nadával, neboť jsem slaňovala přes krk tak, že ti lana vedou dopředu. Naučil mě to Radan Kuchař na srazu klubů z ústeckého kraje, když jsme lezli na Továrnu. Mně to vyhovovalo.

Myslíte si, že si zaslouží Radovan Kuchař titul Horolezec století?

P: Těžko říct, v té době byl určitě nejlepší.

Naučil jsi se něco od těchto známých osobností?

P: Myslím, že se každý snažil od každého něco okoukat. Ale v zásadě si každý bouchal to svoje.

Předpokládám, že jste jezdili hlavně do Vysokých Tater?!

P: Do Tater se jezdilo hodně a v každém ročním období. Jezdilo se na sobotu nebo neděli, přes noc ve vlaku a v neděli nazpět. Často jsme navštěvovali Zbojandu (ještě než vyhořela), Brnčálu (pozn. red. Chata u Zeleného plesa) a Sliezský dom. Samozřejmě se spalo i pod bivačovacími kameny.

L: Dokonce i na svatební cestě v Tatrách jsme spali v bivačce. Hodně bivaček bylo ve zlomiskách.

Vy jste se vzali v Tatrách?

L: No, pro nás byla samozřejmost se vzít v Tatrách. S námi se vzali ještě Alena a Ruda Stuchlíků. To bylo v roce 1962. V kufříku jsme měli slavnostní oblečení, protože by se nám kluci smáli. Oddělili jsme se od ostatních. Já a Alena jsme šli na Zbojandu, abychom panu Kelemu sdělili, že se

budeme vdávat. On nám pogrataloval a nalil skleničku. Při zpáteční cestě do Smokovce jsme zmokli. Měli jsme na sobě jen podkolenky, vibramy a golfky. A jak zmoklý slepice jsme pak seděli v salonu, abychom se nechali učesat. Raději jsme si otočily trička, protože jsme je měly špinavý. Pak nás tedy učesali a všichni horolezci se nám smáli. Brali jsme se ve Smokovci, ostatním klukům jsme to oznámili až později a oni to řádně oslavili.

Jaké byly vaše vztahy s Horskou službou a pomohli jste při nějakém zásahu?

P: S Horskou službou jsme měli hezký vztahy, nikdy nás nevyhazovali z bivačů. Bylo přirozené pomáhat HS při nějaké akci.

L: V Český dolině, pod Váhou, šli rodiče s holkou ve směru nahoru a ze shora dolů šli dva lidi. Těm nahoře ujel kámen. Kameny se valily na ty dole. My jsme s Petrem lezli na Českém štítu, zrovna jsme byli na štandu. Jeden šutr spadl té holce na hrud'. Slanili jsme a křičeli na lidi na Váhu, aby zavolali HS. Otec řval a lítal kolem. Máma byla ztuhlá. Holka měla vnitřní krvácení, zvracela krevní sedlinu, tak jsem jí vytírala pusou. Potom jsme jí snášeli na nosítkách dolů k potoku, ale bylo nás málo, tak to bylo dost únavný. Do Bielovodské doliny už si pro ni přijela HS. Holka to přežila, ale mělo to ještě soudní dohru, kdy rodiče žalovali ty dva lidi, co shodili kámen. Ale myslím, že to byla vina rodičů.

Můžete vzpomenout nějaký pěkný výstup v Tatrách?

L: Hezký výstup byl v létě na Volovu vežu a na Kriváň. V zimě na Černý štít, ale to bylo ošklivé.

P: To bylo pěkný. Silvestrovský výstup, náročný kvůli strašný zimě, opět to souvisí s nedostatečným oblečením, který nemůže konkurovat současnému.

L: Po příchodu jsem si sedla a požádala kluky o sklenici vody a oni mi přinesli sklenici s vodkou. Já to do sebe hodila a od té doby si nic nepamatuju :). Prý mě odnesli do spacáku a zbytek Silvestra se bavili beze mě.

Pokoušeli jste se o přechod Tater?

P: Několikrát jsem se o něj pokusil, ale byly nepříznivé podmínky.

Jak vypadaly večery v Tatrách a prováděli jste nějaké „vylomeniny“?

P: Večery probíhaly většinou bez kytary, ale zpívalo se.

L: Původně se neplavalo v plesech, ale Němci porušovali zákazy. A já jsem se rozhodla přeplavat Jamské pleso, bylo to strašně studený, ale dělala jsem hrdinu. Nakonec jsem se překonala.

Byla možnost navštívit i pískovce mimo Československo?

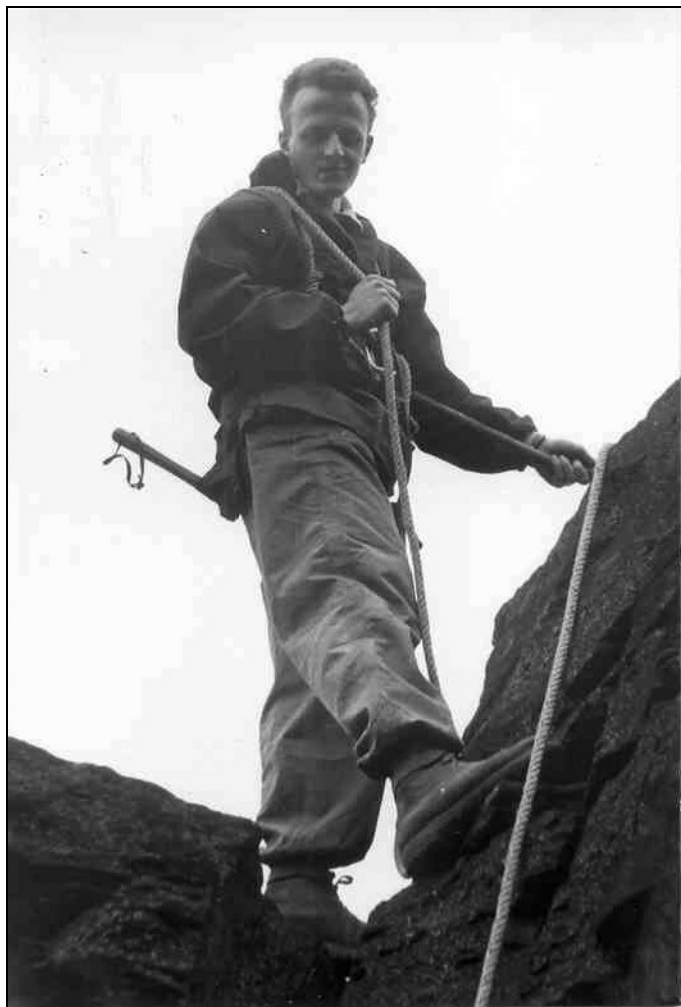
P: V roce 1961 byl ČSTV pořádán zájezd do NDR do Saska.

L: Tam jsem zachránila čest českým horolezcům, protože nás Němci pozvali na cestu na Pannu, ale nikdo z nás nechtěl. Nakonec jsem to vylezla. Myslela jsem, že budeme slaňovat, ale oni si stoupli ke trojkovému nebo čtyřkovému komínu, připazili a frčeli dolů. Když chtěli zastavit, tak se víc roztáhli. Oni byli během chvíle dole a koukali na mě, jako bych byla neschopná.

P: To byl první zájezd a pak dlouho nic. Do NDR se nesmělo.

Fungovala vzájemná tolerance mezi německými a českými lezci?

P: Ano, Němci byli velmi ochotní. Provázel nás tam Němec Spott a my ho pak zase pozvali sem.

Měli jste tendenci dělat prvovýstupy?

P: Já ne. V 70. letech jsme udělali prvovýstup na Mengusovský štít, ale to byla spíš z nouze.

L: Několikrát jsem lezla s Pavlem Pochylým, taky s námi byl ještě jeho kamarád Potkan. Oni byli mladší o 4 roky. Když se stalo, že jsi jel sám do Tater, tak se vždycky našel nějaký společník. Tehdy Pavouk lezl asi dva roky, už bylo vidět, že leze dobře, ale nebyl tak známý.

Jak jste vnímali, že Pavouka komunisté stíhali?

P: On byl zvláštní exemplář.

L: Já mám na něj hezký vzpomínky, ke mně byl vždy slušný, hodný, kamarádský. Pak se o něm říkalo, že seděl za krádeže. Mě to nezajímalo, protože já ho znala po svém a na mě byl milý.

Psali jste nějaké články?

L: Petr psal nějaký vtipy a hodně článku do časopisu Lidé a země a do Turisty.

Kdy jste se poprvé podívali do Alp?

P: V roce 1964, byli jsme v Ötztalských alpách.

Navštívili jste lezecky jiné hory?

P: V roce 1974 nebo 1975 za mnou přišel Plechač a zeptal se mě, jestli mám 12.000,- Kč, tak jsme jeli na Pamír jako krajský horodružstvo. Ani nevím, na základě čeho mě vzali. Asi proto, že jsem sehnal peníze :).

L: Petr měl o všem přehled: o technice, o klima Vždycky si dokáže poradit. Umí perfektně německy a dobře anglicky, takže toho spoustu vyčetl ze starých časopisů. Považovali ho za přínos.

P: Byli jsme tam dohromady dvakrát, ještě v roce 1977. Chtěli jsme vystoupit na Lenina (pozn. red. Pik Lenin 7134 m). Poprvé jsem tam byl s Plechačem, ale přišlo zemětřesení a lavina nám zasypala stany, ještě jsem si zlomil prst. Po druhé nás tam bylo víc, Jarda Uher, Rada, Klíma, Zdeněk Luňák. Na vrchol jsme se dostali jen čtyři a při sestupu se Frantovi zvrtila noha a spadl ze 7 tis. do 5,5 tis, proletěl celou stěnou. Po dvou dnech jsme ho našli, vyhrabali, spálili v krematoriu a odvezli domů.

Myslíš si, že je člověk schopen smířit se se smrtí?

P: V průběhu života jsem na smrt nemyslel, ale ve výšce od 6 tisíc máš jiný myšlenky. Vidíš, že nemáš nikomu šanci pomoci a nikdo nepomůže tobě. To tě pak napadají různé věci.

Dostali jste se někdy do situace, že jste uvažovali o tom, že byste nechali lezení?

P, L: Nedostali. Lezení bylo přesně pro nás. Už od začátku jsme měli jasno. Prima lidi v krásné přírodě.

L: Já jsem nejšťastnější, když ráno vylezu ze stanu, sbalím ranec a jdu.

Máte procestované i jiné země?

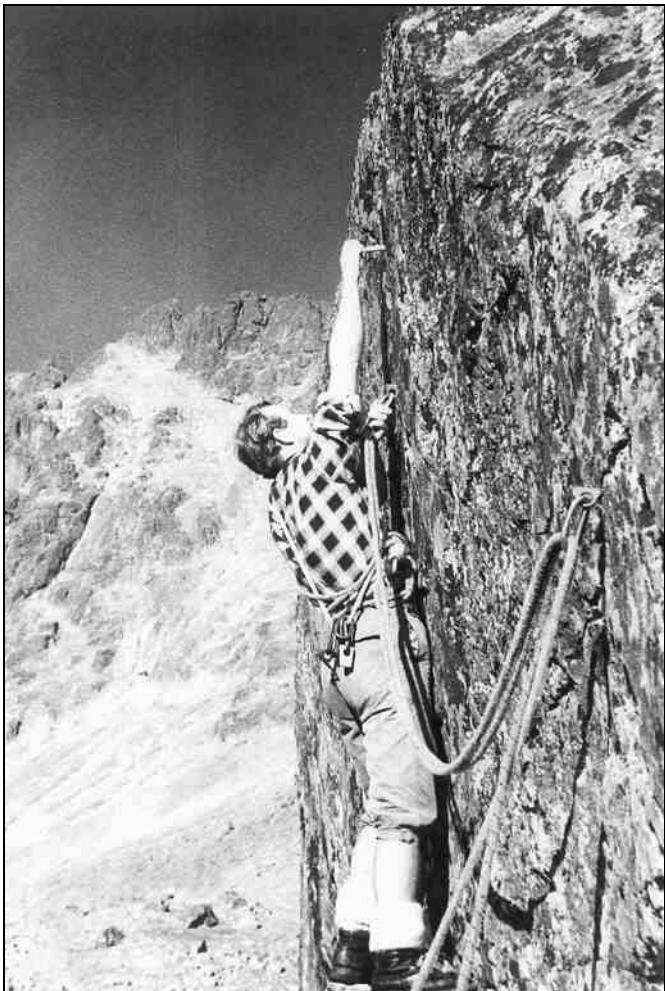
P: Namátkou přechod Dolomit, Fagaraš, Bulharsko, Japonské Alpy, Patagónie, Himálaj, Itálie, Nepál, Indie, ale moje srdeční záležitost je Skotsko. Tam jsme za posledních 15 let byli 7x. Je tam pustina, nikde nic a všude můžeš utéct.

Můžete zmínit váš trek kolem Mont Blancu v roce 2008? Co vás k tomu vedlo?

L: To se zeptej Petra, tvrdí, že to udělal kvůli mně, abych viděla Mont Blanc a Grand Jorasses.

P: V červnu jsme šli od Chamonix do Chamonix osm čistých dní. Dva dny z toho byly těžké. Bylo ještě dost sněhu. Spali jsme venku, zase jsme měli pocit, že jsme se vrátili do mládí, krásný západ a východy slunce.

L: Pro mě to bylo psychicky dost náročný, když si vezmeš, že Petr 3x spadne na sněhu, nemůžu ho zvednout, jsi v zasněženém srázu, je to daleko a nevíš, co bude. Ale ještě stále pocítujeme v horách romantiku.

Můžete zmínit nějaký dramatický okamžik, který jste zažili spolu v horách?

L: My jsme měli dost štěstí, ale jednou o velikonocích jsme dělali přechod Roháčů a začalo špatný počasí. Museli jsme přerušit přechod a jít jednou z nejdelších dolin Tichou. Neměli jsme lyže ani sněžnice. Petr je těžší a prošlapával cestu, pořád se bořil. Byl tak unavený, že si chtěl už lehnout, ale najednou jsme potkali smrk, kde jediné byla tráva. Rozhodili jsme spacáky, rychle uvařili čaj, který jsme ani nemohli vypít, jak jsme byli prokřehlí. Byli jsme úplně mokří a další ¾ dne nám trvalo, než jsme došli do bezpečí, ani nechci pomyslet na to, kdyby Petr odpadl ...

P: Já bych neodpadl.

Můžete ještě sdělit vaše plány do budoucnosti?

L: Nemůžeme, protože můj muž je strašně pověřčivý. Chtěli bychom ještě zdolat jeden kopec.

Vzpomínáte si na katastrofu v roce 1970 v Peru? Znalí jste někoho z nich? Jaká byla informovanost o celé události?

L: S Milošem Matrasem jsem lezla v Tisé, byli jsme dobří kamarádi. Byl to prima kluk.

P: Co se týče informovanosti, tak ta byla dobrá. Dověděli jsme se to hned a noviny o tom psaly každý druhý den. Těžko se nám tomu věřilo a ve

Skaláku to na nás dopadlo, když byla mše za zemřelé horolezce. Spousta lidí to považovala za tragédii českého horolezectví.

Jaké jsou vaše oblíbené knihy?

L: V poslední době mám nejmilejší knihu o Angličanovi, který vycestoval do Himaláje a meditoval tam. Mluví o vztahu k přírodě, k lidem, k té zemi. Pořád mi to něco dává.

P: Taky máme rádi Hvězdy a bouře od Gastona Rébuffata, Bonattiho, to musel být po všech stránkách správný člověk i horolezec, Juliuse Kugyho Ze života horolezce a Míru Šmída.

Co musela obnášet túra?

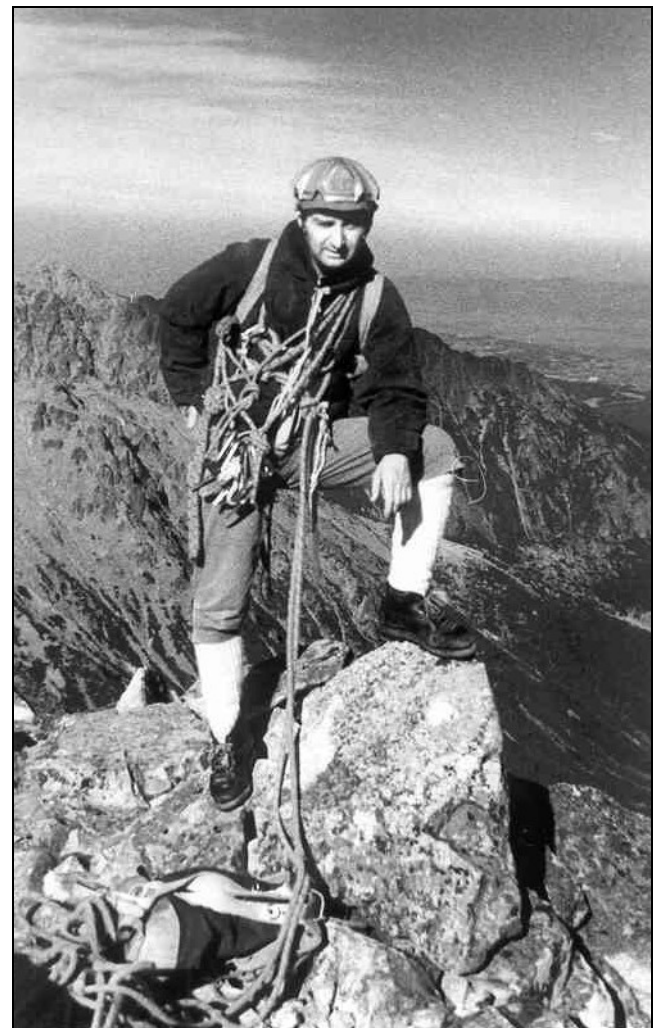
P: Linií, kdo cestu vylezl, pak samozřejmě nástup, výstup a vlastní lezení.

L: Prostě nás to naplňovalo, ale prestiž nás nezajímala. Museli jsme z toho mít radost a pocit štěstí.

Jaké jste měli oblíbené spolulezce?

P: Tři roky jsem lezl s Jiřím Hejkem, pak ještě s Josefem Zítkem.

L: Z počátku jsem lezla s několika kluky a pak už většinou s mužem.

Co byste vzkázali mladším horolezcům?

P: Já jsem nad tím přemýšlel, ale nevím, co bych měl vzkázat.

L: Možná si myslí, že lezou cesty daleko těžší, že od nás nepotřebují žádnou radu, protože mají pocit, že my jsme toho zase tolik nevylezli a nic neudělali, takže nevím, jestli by je zajímalo, kdybych jim říkala, že je lezení sice krásný, ale ještě hezčí je to spojit s požitkem z támhle té kytičky a větvičky, a že výkon vlastně není důležitý.

Co je důležité pro dva lidi, aby si tak dlouho lezecky seděli?

L: Je třeba, aby si dva vyhověli. Když jeden už nemůže, tak se musí druhý přizpůsobit. To, že jsme se my dva potkali, pokládám za obrovský štěstí. Měli jsme hezký život. I když má člověk jiné zájmy, tak si myslím, že život bez hor by byl strašně smutný. V horách pořád něco objevuju, co jsem dřív neviděla.

P: Viděla, ale už si to nepamatuješ :)

Otvírání skal na Kozelce (21.3.2009)

Není to tak dávno, co jsme ukončili loňskou sezónu posledním slaněním v Českých Hamrech a už nám opět jaro klepe na dveře. Je tedy na čase otevřít skály pro sezónu roku 2009. A aby byla nějaká změna, vybrali jsme pro letošní otvírání skály na Doubravickém vrchu, které asi všichni znáte spíše jako „Kozelka“.

Takže, kdo si chce zalézt na sopečném tufu, ať dorazí na tábořiště pod Kozelkou v sobotu 21.3.2009 v 10.00 hod. Komu se nechce brzo ráno vstávat, ten může přijet už v pátek večer a na tábořišti přespat třeba až do neděle, určitě zde bude vybraná společnost dalších členů klubu.

Valná hromada Horoklubu Chomutov

V pondělí **6.4.2009** se od **18.00** hod. koná v zasedací místnosti ve 3.patře (podkroví) SKKS v Chomutově (Palackého 4995 / 85) valná hromada Horoklubu Chomutov.

Součástí valné hromady bude vyhodnocení soutěže o největšího škodíče za rok 2008.

V dubnu 2008 jsem zažila pro vás tradiční a pro mě zajímavou akci – Jarní Metodika Horoklubu Chomutov. Členové tohoto klubu, kteří jsou našimi častými hosty, mne varovali, že to nebude procházka růžovým sadem, Jenže já to brala jako parádní protáhnutí po dlouhém „zimním spánku“. Opravdu jsem se protáhla, jen jsem nečekala, že se ještě týden budu léčit.

Podle předsedy Leoše jste se, moji milí, měli začít scházet kolem šesté večer. S klidnou duší jsem se kolem druhé blížila ke Slunci, ale když jsem vešla dovnitř, polil mě studený pot. Většina míst už byla obsazena a spousta lidí různého věku i pohlaví se bezhlavě hrnula dál. Čekala jsem, co se bude dít. Když si všichni nějak posedali uvnitř i na terase, divila jsem se, jak velkou máme kapacitu míst. Všichni zúčastnění pili, jedli, zpívali a nastala kouzelná atmosféra. Známi i neznámí se chovali jako bratři a sestry. Něco tak kouzelného jsem tu ještě nezažila a můžete mi věřit, že jsem zvyklá na ledacos.

Kluci z Chomutovského klubu (jmenovitě Leoš, Pavel a Blahouš) se rozhodli, že ochutnají celý náš nápojový lístek. I když tyto hochy považuji za přátele, nebránila jsem jim. Tudíž jsem k jejich stolu nosila nejrůznější druhy lihovin. Musím se přiznat, že i já ochutnala, ale jen vybrané druhy – kdo by vás pak obsluhoval. Blahouš akci „vypij celý nápoják“ po chvíli vzdal a nahradil ho jiný mladík, který bohužel také nevydržel. Když ochutnávka došla k Metaxe, Leoš začal podivně tančit a zpívat. Po dvou hodinách se nápojový lístek blížil ke konci, a tak se poslední dva vytrvalci Leoš a Pavel rozhodli, že ho sjedou znovu. Nebyl to dobrý nápad. Po několika panácích ležel Leoš na stole a zdálo se, že spí. Bohužel tomu tak nebylo. Jeho trávicí soustava nepobrala množství alkoholu, a tak vše, co snědl a vypil, leželo všude kolem. Ale musím uznat, že je to gentleman, protože to po sobě vytřel.

Kolem třetí ranní se zábava chýlila ke konci a já se těšila do pelechu. Bohužel, venku byla hrozná bouřka a většina už střízlivých opilců se vracela. Velice se omlouvali, ale v té bouřce se nedalo vydržet. Chápala jsem je, a protože i já jsem odmítala vystrčit nos, čekali jsme společně až nepřízeň počasí pomine. Panovala veselá nálada. Asi v pět ráno už zbyli jen spící Leoš a opilý Pavel, kterého zklamal zaživač systém zrovinka ve chvíli, kdy chtěl vzbudit Leoše.

Ráno jsem se plížila zpět do práce mezi spoustou aut, plných spících spoluobčanů, zachumláných v teploučkých spacákách. Nespali jen v autech, ale všude, kde se dalo. Celý Lužný byl posetý mumiiemi horolezců ve spacích pytlích. Před dvěma restauracemi stály zástupy hladových a nadšeně poslouchaly řev uklízečky, která zrovna doklízela Leošovu včerejší sváču. Snídaně byla veselá, protože většina lidí netušila, co se předešlý den dělo.

Celý den ubíhal neuvěřitelně rychle. Kolem 17-té hodiny už si všichni naordinovali večerní klid a opět usedli do prostor naší restaurace. Všichni byli velice příjemní a chápaví. Tento večer mě zaujal nějaký mladík, který se choval trochu nadřazeně, tak jsem se rozhodla, že mu večer malinko osolím. Když se rozhodl, že si dá pikantní topinku a upozorňoval mne, že musí být ostrá, šla jsem do kuchyně a poprosila, ať na ni přidají 2-3 feferonky a kapánek čili. Nevím, zda ji snědl, ale při zakousnutí mu vyrazil pot na čele a tvářičky měl pěkně do červena. Později už byl v pohodě, možná je to tím, že vypil asi 10 čajů Baby jagy (1 dcl červeného vína, 0,04 rumu, čaj) dochucených griotkou. Celý večer bylo veselo. Bylo zde méně lidí než v pátek, ale opět zábava. Chomutovský oddíl to zabalil brzy a většinou pili jen džus.

Kolem půlnoci jsem chtěla zavřít, poněvadž jsem doslova padala na hubu, jenže

hoši ne a ne odejít. Dohodli jsme se, že já budu točit a oni si budou sami roznášet.

Když všichni měli, co potřebovali, posadila jsem se. Přisedlo si asi 6 mladíků, a zlehka jsme popíjeli. Ve chvíli, kdy nás navštívila dáma, zastávající nejstarší řemeslo, i se svým německým zákazníkem a ječela, že jí nechci obsloužit (už opravdu nebylo čím), hoši nečekali a názorně jí předvedli, že vše došlo, a že je zavřeno. Naštvaně odešla s ústy plnými slov, která se nedají publikovat.

Kolem půl čtvrté ráno to vypadalo, že mohu jít domů, jenže ... ztratili se mi klíče od hotelu. Tímto bych chtěla poděkovat Františkovi z Turnova, který je našel.

V neděli ráno už snídaně probíhala v klidu. Většina lidiček na mne házela obdivné pohledy a divili se, že už jsem zase tady. Byla pravda, že už jsem mlela z posledního a myslím, že to bylo i vidět. Mile jste mne překvapili tím, jak jste mi pomáhali. Celý den tu s námi seděl pán, který nám vysvětloval nějaké horolezecké pojmy. Nikdo z nás sice netušil, o čem mluví, ale byl velmi zábavný. Několik lidiček spalo v hotelu. Když se platilo, přišla spousta lidí navíc a platili za nocleh. Opět musím poděkovat, že jste se přiznali. To se dnes opravdu nevidí.

Kolem šesté večer všichni odjeli. Musím přiznat, že jste milí, příjemní a sympatičtí lidi. Obsluhovat vás byla radost. Doufám, že i vy jste byli spokojeni. A zase brzy přijďte.

Už se na Vás těší Anča, servírka ze Slunce.

Jarní metodika a brigáda 2009 v Perštejně (18.4.2009)

Tradiční jarní metodika se uskuteční v sobotu 18.4.2009 v Perštejně od 10.00 hod. Kdo už má metodiku dokončenou, může si přijít aspoň chytit gumu. Pro nováčky budou připraveny i další stanoviště, jako např.: slanění pomocí smyčky při ústupu, slanění 50 nebo 60 m pomocí dvou lan se sebejištěním, přelanění traverzu, jištění a postup na ferratě, slanění Dülferovým nebo osmičkovým sedem, výstup po laně pomocí blokantů nebo blokovacích uzlů s traverzem. Někjaké studijní materiály najdete na našem webu (www.horoklub.cz) v sekci metodika, podrobněji rozpracovaná témata metodiky pak na webu <http://www.horolezeckametodika.cz/>.

Součástí metodiky letos bude brigáda na skalách v Perštejně. Prosíme tedy všechny, kdo budou chtít pomoci, ať přijdou v pátek odpoledne. Je potřeba proslanit všechny cesty a zbavit je drnů, stromků, keřů a jiných náletů. Čím víc nás bude, tím dřív bude hotovo. Pokud by se to nestihlo v pátek, bude se pokračovat v neděli.

V příštím čísle najdete :

Seven Summits

Seven Summits (Sedm vrcholů) je velmi ceněný výkon, který zatím zvládlo jen pár desítek horolezců. Kandidát na SS se musí pokusit zdolat nejvyšší hory všech kontinentů. Jména jako Kilimandžáro, McKinley nebo Aconcagua jistě zaujmou každého horolezce. Ale co například Taktovka, Kobyła, Milenci nebo Kryštof? Co takhle SEVEN SUMMITS HOROKLUBU?

Hasištejnské skály – Komplet

(pravý břeh)

21.4.2007

Leoš Dvořáček

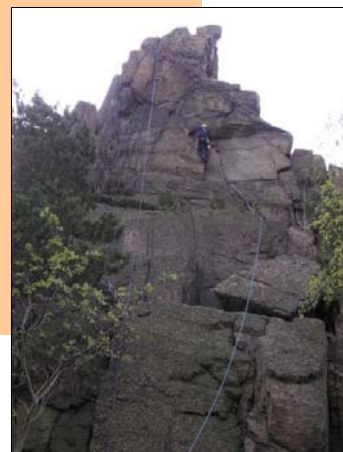
V pátek 20.dubna odpoledne, se v Pruněrovském údolí objevuje na místní poměry nezvykle mnoho lidí, neřku-li lezců. Pavel, Honza, Jakub, Venca, LeToš. To je docela dobrý, alespoň můžeme v předvečer hlavní akce oblézt Skály u silnice, na který se nedostalo při Kompletaci levého břehu před dvěma roky. Střídavě s lanem, či sólo postupně zdoláváme zde existující výstupové směry (cca 15 ks), včetně top cesty v sektoru – Nounejmky 6. Ta jediná se také může pyšnit fixním postupovým jištěním a to Párkovo kroužkem. Návdavkem zvětšujeme objem oblasti o dalších asi deset boulderů, s čímž vystačíme až do pozdního večera. Je na čase se odměnit a tak vyrážíme vzhůru na Hasištejn. Hradní restaurace má však zavřeno a tak následuje přesun do hospody na návsi v Místě. Do zavíračky doplňujeme potřebné tekutiny, hodnotíme povedené odpoledne a plánujeme zítřek. Na noc se přesouváme zpět do údolí, kde za vodní přehrádkou zakládáme táborák a uléháme do spacáků.

Ráno se kolem ohně povaluje pět mumií a nikomu se nijak extra nechce vstávat. Jde však o lezení a tak jdu příkladem a postupně všechny

vytrhávám z jejich sladkých snů. Venca s Jakubem vyměkli a odjíždějí na písek. Pavel, Honza a já vyrážíme svaahem vzhůru ke skalám. Brzy doráží další účastníci: Bláža s Párkem a Luboš Třeba z Nejdku. Během dne přijíždí ještě Pepíno Kotyk s Olinou. Motáme se kolem Mnicha a postupně obležáme téměř všechny výstupové trasy. Jenom do Atomovy varianty Údolky se nikomu moc nechce. Jediná odolala! Přidali jsme i nějaké prvovýstupy, přičemž nejpovedenější atrakci předvedl Bláža Smrtihlav Kluc, se svým kyvadlovým pendlem skoro až na podlahu v nové cestě „Létající Čestmír“ 4+. Po obskákání Mnicha, Pevnosti a Rozlámané se přesouváme traverzem ke Kokrháči, kde se dokrmujeme zbývajícími bouldery. Večer se přiblížil, sil povážlivě ubylo a soupiska vylezených cest se ustálila na počtu 45 ks. Spokojeni balíme, dáváme svačinku a užíváme si nádherného podvečera s blížícím se kýčovitým západem slunce.

Poděkování všem účastníkům s přáním brzkého se střetnutí na některé z dalších povedených akcí! ☺

Horám Zdar! LeToš.

MANTANA ❖ horolezecký občasník ❖ vydává **HOROKLUB** Chomutov ❖ Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 ❖ e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz ❖ e-mail mantany : mantana@horoklub.cz ❖ webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> ❖ webové stránky metodiky : <http://metodika.horoklub.cz> ❖ sazba : Microsoft® Word 02 ❖